

Оспорава да није поступила по закључку првостепеног органа за доставу доказа, и наводи да је тражене доказе, које је имала, доставила, а према овима произлази да испуњава прописане услове за признавање траженог додатка на децу. У целини је оспорила правилност оцене оспореног решења, да она поседује непокретности, одговарајуће, у смислу закона.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору, оспорио је ове, те је остајући код разлога оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу чл. 39. ст. 1. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Наиме, из увода оспореног решења произлази да је тужени исто донео применом чл. 215. и 285. Закона о општем управном поступку, у поступку решавања по жалби тужиље на решење Општинске управе Босилеград бр. 183-00-00353/2004-13 од 22.06.2006. године, поступањем по примедбама датим у пресуди Врховног суда Србије У. 1279/06 од 15.08.2007. године. У списима предмета се, међутим, не налази наведено решење првостепеног органа, предмет одлучивања по жалби, већ се у списима налази решење туженог, као другостепеног органа, са истим бројем и датумом, којим је одбачена жалба тужиље изјављена против првостепеног решења од 31.05.2004. године.

Стога се на основу увода оспореног решења не може, са становишта овог суда, да утврди које је решење првостепеног органа било предмет одлучивања по жалби тужиље, па због тога чињенично стање и разлози дати у образложењу оспореног решења, супротно одредби чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву. При томе се тужени није позвао на одредбе Закона о општем управном поступку, на основу којих се жалба у овој управној ствари одбија.